

Sygn. akt: I C 919/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jarocinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Tyrakowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Wlazik

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Jarocinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. we W.

przeciwko

M. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 4 868,70 zł (cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt osiem złotych 70/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 3 468,12 zł od dnia 04 lipca 2015r. do dnia zapłaty

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 138,52 zł (sto trzydzieści osiem złotych 52/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania

SSR Magdalena Tyrakowska

Sygn. akt I C 919/15 upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14.07.2015r. powód (...) Bank (...) S.A. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. S. kwoty 4968,70zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 3468,12zł obliczonymi wg 4.00- krotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 04.07.2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 20.07.2009r. udzielił pozwanemu kredytu nr (...), w ramach którego pozwany otrzymał kredyt w wysokości 7234,91zł. Pozwany był zobowiązany do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłaty kredytu na podstawie zawartej umowy. Pomimo wezwań i monitów pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty. W związku z czym po upływie terminu, do którego pozwany był zobowiązany uregulować zadłużenie, całość zadłużenia stała się wymagalna. Przed skierowaniem sprawy na drogę sądową powód wezwał pozwanego do zapłaty. Powód dochodzi należności objętych pozwem na podstawie wyciągu z ksiąg banku z dnia 03.07.2015r., na którą składają się należność główna w kwocie 3468,12zł, odsetki za

okres od dnia 20.07.2009r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku w kwocie 1300,58zł, koszty, opłaty, prowizje w kwocie 200,00zł (k.2-5).

Sąd Rejonowy w Lublinie wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jarocinie (k.9).

Pozwany M. S. na rozprawie dnia 22 grudnia 2015r. oświadczył, że chciałby aby rozłożyć mu płatność na raty po 200,00zł miesięcznie (k.35).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony w dniu 20.07.2009r. zawarły umowę kredytu nr (...).

(dowód: umowa k. 20-22, zestawienie spłat k.23)

Powyższa umowa została wypowiedziana pismem z dnia 6 kwietnia 2015r.

(dowód: wypowiedzenie wraz z dowodem doręczenia k.26-27)

Wysokość zadłużenia pozwanego wynosi na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg banku łącznie 4968,70zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku z dnia 03.07.2015r. k.24)

Pozwany M. S. utrzymuje się z renty w wysokości 798,45zł, ma potrącenia komornicze i otrzymuje świadczenie po potrąceniu w wysokości 491,98zł, nie ma nikogo na utrzymaniu, otrzymywał dodatek mieszkaniowy. Pozwany przeznacza na leki kwotę około 200,00zł - 250,00zł, za mieszkanie płaci 615,00zł w tym ogrzewanie, wywóz śmieci i woda, dodatkowo prąd w wysokości 50,00zł miesięcznie.

(dowód: zeznania pozwanego M. S. 00:05:57 - 00:14:59)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie w/w dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne wskazują, iż strony łączyła umowa pożyczki. Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący pożyczkę zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Faktem przyznanym jest, iż pozwany nie przestrzegał obowiązku spłaty zadłużenia zgodnie z postanowieniami umownymi, przy czym zaległość przekroczyła dwa okresy płatności. Z tego względu każde opóźnienie w spłacie rat powodowało powiększenie się kwoty zadłużenia o odsetki karne. W tej sytuacji powód skorzystał z uprawnienia przewidzianego w art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim (ustawa z dnia 20.07.2001r., Dz.U. Nr 100, poz. 1081 z 2001r ze zm. – w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy - zgodnie bowiem z art. 66. 1. Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r. do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe- Dz.U. z 17.06.2011r., Nr 126, poz.715) i pisemnie wezwał pozwanego do zapłaty, a następnie wypowiedział umowę pożyczki. Wyplacone kwoty stały się wymagalne. Pozwany nie zareagował na pisemne wezwanie do zapłaty. Na skutek wygaśnięcia umowy na pozwanym ciążył od dnia następnego obowiązek zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami.

Zgodnie z art. 7a ustawy z dnia z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. nr 100, poz. 1081 ze zm.– w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy - zgodnie bowiem z art. 66 . 1. Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r. do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe- Dz.U. z 17.06.2011r., Nr 126, poz.715) łączna kwota wszystkich opłat oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy

o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust.1 pkt 4), nie może przekroczyć 5% kwoty udzielonego kredytu. Przepis ten pozostaje w związku z wprowadzeniem do kodeksu cywilnego regulacji art. 359§ 2^{((1-3))}k.c., określających maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej. Zamysłem ustawodawcy było uniemożliwienie kredytodawcy powiększania kosztów kredytu innych aniżeli odsetki w celu rekompensowania sobie ograniczenia, wynikającego z kodeksu cywilnego, zawartego w regulacji o odsetkach maksymalnych. Wyrażenia „całkowity koszt kredytu”, zdefiniowane w art. 7 ustawy o kredycie konsumenckim oraz „łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów”, określone w art. 7a ustawy antylichwiarskiej, nie są tożsame. Całkowity koszt kredytu obejmuje wszystkie koszty, które konsument jest zobowiązany zapłacić za kredyt (art. 7 ust. 1 ustawy), natomiast łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów obejmuje koszty związane z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (art.7a ustawy) - por. Remigiusz Kaszubski, Agata Tupaj-Cholewa, Regulacje „antylichwiarskie” dla konsumentów i przedsiębiorców - przepisy polskie i wspólnotowe, teza nr 3, PPH 2006, nr 4, str. 34. Elementem kosztów, który ustawodawca wprost wymienił w art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim wprost, są opłaty. Pod pojęciem opłaty należy rozumieć koszty pobierane od czynności faktycznych, mających charakter niejako „obsługowy” w stosunku do podstawowej działalności kredytowej. Co do zasady mają one na celu pokrycie kosztów ponoszonych przez kredytodawcę przy wykonywaniu określonej czynności, w praktyce jednak mogą stanowić również źródło jego dochodu.

Pozwanemu udzielono pożyczki w kwocie 7234,91zł. Z tytułu opłat, prowizji i opłat za prowadzenie rachunku naliczono kwotę 200,00zł, a w umowie kwotę 261,83zł (30,00zł opłaty przygotowawczej i 231,83zł prowizji). Przedmiotowa kwota opłat znacznie przekracza określoną w art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim wartość 5% udzielonego kredytu. Powód może domagać się 361,74zł tytułem kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (5% od 7234,91zł = 361,74zł). Kwota wyższa niż 361,74zł jest sprzeczna z wysokością ustawową. Niedochowanie zaś obowiązku z art. 7a cyt. wyżej ustawy, czyli obciążenie konsumenta większymi kosztami niż wynikające ze wskazanej regulacji jest działaniem sprzecznym z ustawą i w tym zakresie nieważnym (art. 58§ 3 k.c.).

Wobec powyższego sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4868,70zł, na którą składają się: żądana kwota pomniejszona o należność z tytułu opłat i prowizji ponad kwotę 361,74zł (4968,70zł – 100,00zł = 4868,70zł), a w pozostałym zakresie żądanie oddalił.

Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy ani nie spłacenia zadłużenia. Powód szczegółowo wykazał składowe zadłużenia, ilość i sumę wpłat dokonanych przez pozwanego.

Pozwany oświadczył, że z uwagi na sytuację materialną jest w stanie spłacać zadłużenie po 200,00zł miesięcznie. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do zastosowania art. 320 k.p.c. Przepis ten wymaga zaistnienia szczególnie uzasadnionych okoliczności. Pozwany jako okoliczności uzasadniające rozłożenie na raty wskazuje swoją sytuację życiową, a zwłaszcza fakt, że osiąga niewielki dochód z renty i nie ma żadnych oszczędności. Należy mieć na uwadze, iż spłata pożyczki miała zgodnie z umową i porozumieniem następować w ratach, jednakże pozwany mimo tego nie spłacał żadnych kwot, fakt ten przemawia za nie przychyleniem się do wniosku pozwanego.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie żądania powoda, Sąd stosunkowo rozdzielił koszty na podstawie art.100 zd.1 k.p.c. Na należne powodowi koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 100,00 zł, 34zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 7,38zł opłaty notarialnej. Powód wygrał sprawę w 97,98%. Należy mu się zatem kwota 138,52zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (97,98% x 141,38 zł = 138,52zł).

/-/ M.Tyrakowska